

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/65/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4622201518
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:4622201518.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XX, zastúpená: BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, IČO: 36 833 533, proti žalovanému: D. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom, E. F. XXXX/X, G., zastúpený C. H., advokátom so sídlom Nám. M. R. Štefánika 5, Topoľčany, IČO: 34 581 111, o vydanie hnutelných vecí, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra, pracovisko Topoľčany (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 14. apríla 2023 č. k. TO-4C/43/2022-119 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyňi hnutelné veci: čierny klavír zn. ROTH & JUNIUS zakúpený dňa 10. 08. 2009 od Business Craft, Hannover; rohová sedačku zn. NATUZZI, model NAT2030, zakúpenú dňa 12. 03. 2009 od SEDYA spol. s.r.o. Bratislava; kuchynský stôl s 8 stoličkami zn. I., zakúpené dňa 18. 04. 2011; účtovníctvo z podnikania žalobkyne pod názvom ABC biznis (ďalej len „sporné hnutelné veci, alebo predmetné hnutelné veci“) a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňi priznal náhradu trov konania proti žalovanému v plnej výške, o ktorej rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že sporové strany uzavreli dňa 24. 06. 2015 kúpnu zmluvu vo forme notárskej zápisnice spísanej notárkou JUDr. Gabrielou Palugovou pod č. N382/2015, Nz 22130/2015, podľa ktorej žalobkyňa ako výlučná vlastníčka nehnuteľností v katastrálnom území G., zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX predala tieto žalovanému za kúpnu cenu 400 000 eur, ktorá bola určená dohodou zmluvných strán. V bode 5. kúpnej zmluvy bolo uvedené, že žalobkyňa, ako predávajúca, sa zaväzuje vypratať a odovzdať nehnuteľnosti kupujúcemu, žalovanému, do užívania najneskôr do jedného mesiaca od podpísania tejto kúpnej zmluvy s výnimkou klavíra zn. ROTH, ktorý sa zaväzuje vypratať do troch rokov od podpísania kúpnej zmluvy. Žalobkyňa predložila súdu prvej inštancie faktúry preukazujúce kúpu klavíra zo dňa 10. 08. 2009, sedacej súpravy zo dňa 12. 03. 2009, pokladničný doklad o kúpe 8 ks stoličiek a kuchynského stola zo dňa 18. 04. 2011. Žalobkyňa a žalovaný boli manželia, ich manželstvo bolo rozvedené v roku 1997, resp. 1998.

1.1.2. Žalobkyňa žiada predmetné veci, ku ktorým preukázala vlastnícke právo, od žalovaného vydať, nakoľko žalovaný odmietol tieto hnutelné veci žalobkyňi vydať.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 126 ods. 1, § 747 ods. 1, § 749 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. V konaní bolo nespornou skutočnosťou, že sporové strany dňa 24. 06. 2015 uzavreli kúpnu zmluvu vo forme notárskej zápisnice, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľností v kat. úz. G., zapísaných na LV č. XXXX za kúpnu cenu 400 000 eur žalobkyňou žalovanému. Z obsahu tejto kúpnej zmluvy jednoznačne vyplýva, že predmetom predaja boli vyslovene iba nehnuteľnosti v nej špecifikované s tým, že ich hodnota bola určená dohodu zmluvných strán. Zo žiadneho ustanovenia tejto kúpnej zmluvy nevyplýva, že by predmetom predaja boli aj hnuťelné veci nachádzajúce sa v rodinnom dome. Neobstojí preto tvrdenie žalovaného, že sa stal vlastníkom vecí, ktorých vydania sa žalobkyňa domáha tým, že kúpil od nej rodinný dom, v ktorom sa veci nachádzali. Rovnako tak z obsahu kúpnej zmluvy nevyplýva, že by kúpna cena 400 000 eur dohodnutá medzi účastníkmi zmluvy zahŕňala aj kúpnu cenu za hnuťelné veci nachádzajúce sa v dome a tvoriace jeho zariadenie tak, ako to tvrdil žalovaný v priebehu trestného konania. Práve naopak, z obsahu kúpnej zmluvy je jasné, že žalobkyňa, ako predávajúca, sa zaviazala vypratať nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom predaja do jedného mesiaca od podpísania kúpnej zmluvy s výnimkou klavíra zn. ROTH, ktorý sa zaviazala vypratať do troch rokov od podpísania kúpnej zmluvy.

1.3.1. Žalovaný na svoje tvrdenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k hnuťelným veciam a to rohovej sedačke zn. NATUZZI a kuchynskému stolu s ôsmimi stoličkami zn. Karpiš nepredložil žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie jeho obranu považoval za účelovú. Rovnako tak žalovaný neprodukoval žiadny konkrétny dôkaz ohľadne nadobudnutia vlastníckeho práva ku klavíru zn. ROTH, keď síce tvrdil, že klavír zostal súčasťou nehnuteľnosti a zároveň aj jeho vlastníctvom, čo je však v rozpore s obsahom kúpnej zmluvy. Taktiež tvrdil, že žalobkyňa odovzdala klavír do jeho vlastníctva, ale na toto tvrdenie nepredložil žiadne dôkazy a žalobkyňa toto jeho tvrdenie rezolútne poprela. Tvrdenie žalovaného o nadobudnutí vlastníckeho práva ku klavíru potvrdila iba svedkyňa J. J. vo svojej písomnej výpovedi s tým, že klavír žalobkyňa darovala žalovanému. Súd prvej inštancie uvedenú svedeckú výpoveď svedkyne J. J. nepovažoval za dostatočne vierohodnú, vzhľadom na jej súčasný osobný vzťah k žalovanému, pričom vo svojej výpovedi neuviedla žiadne ďalšie skutkové okolnosti ohľadne darovania klavíra žalovanému. Žiaden iný dôkaz na svoje tvrdenia ohľadne vlastníctva klavíra žalovaný nepredložil (nešpecifikoval, či klavír nadobudol kúpnu zmluvou ako tvrdil a za akú cenu alebo darom ako tvrdila svedkyňa J.).

1.3.2. Súd prvej inštancie pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne vychádzal nielen z obsahu kúpnej zmluvy, ale aj z dokladov, ktoré žalobkyňa predložila a z ktorých vyplýva, že klavír zn. ROTH zakúpila v roku 2009 za sumu 9 900 eur a v tom istom roku zakúpila aj sedáciu súpravu za 8 820 eur a v roku 2011 zakúpila kuchynský stôl a 8 ks stoličiek. Pokiaľ ide o účtovníctvo z podnikania žalobkyne pod názvom E. K., tak z výpisu zo Živnostenského registra je nesporné, že žalobkyňa pod takýmto obchodným menom podnikala až do 01. 09. 2019. Z obsahu kúpnej zmluvy vyplýva, že sporové strany okrem iného uzavreli aj zmluvu o úschove, ktorej predmetom bol klavír zn. ROTH, keď žalobkyňa uvedenú hnuťelnú vec prenechala žalovanému do úschovy na dobu troch rokov a žalovaný sa zaviazal uvedenú vec riadne opatrovať a po uvedenej lehote vrátiť žalobkyňu v nepoškodenom stave. Po uplynutí doby úschovy si však žalobkyňa klavír neprevzala a tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva ku klavíru po vzájomnej dohode so žalobkyňou žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal a preto uvedená vec naďalej zostala u žalovaného bez právneho dôvodu.

1.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa predloženými dokladmi jednoznačne preukázala svoje vlastnícke právo k predmetu sporu, t.j. k veciam, vydania ktorých sa domáhala. Pokiaľ ide o ďalší predpoklad úspešnosti vindikačnej žaloby a to preukázanie, že veci sa nachádzajú u žalovaného, tak súd prvej inštancie poukázal na postoj žalovaného, ktorý skutkové tvrdenia žalobkyne, že predmetné veci sa nachádzajú u neho, žiadnym spôsobom vyslovene nepoprel, preto tieto považoval za nesporné. Obrana žalovaného spočívala iba v tvrdeniach, že je vlastníkom predmetných vecí (okrem účtovníctva z podnikania žalobkyne pod názvom E. K.), ale žalovaný nikdy netvrdil, že by tieto veci už neexistovali a teda nenachádzali sa v jeho rodinnom dome. Práve naopak z výpovede žalobkyne vyplýva, že uvedené veci sa pri jej návštevách stále nachádzali v rodinnom dome žalovaného, ktorý ju presviedčal, aby si ich tam naďalej nechala s tým, že si ich môže kedykoľvek zobrať. Uvedenú skutočnosť potvrdila aj svedkyňa A. B. J., ktorá vypovedala, že veci sa stále nachádzali v dome žalovaného, pričom tieto mu žalobkyňa nikdy nedarovala, ale dohodli sa na dočasnom ponechaní vecí v dome.

1.5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázanú nielen aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne a skutočnosť, že predmetné veci sa nachádzajú v dome žalovaného, ale aj to, že žalovaný zadržáva veci u seba neoprávnene, keďže nepreukázal nadobudnutie vlastníckeho práva k týmto veciam, pričom k účtovníctvu z podnikania žalobkyne vlastnícke právo ani nadobudnúť nemohol. Z kontextu celého dokazovania vyplýva dôvodnosť podania žaloby na vydanie vecí. Tvrdenia žalovaného a svedkyne J. J. o nadobudnutí vlastníckeho práva žalovaného k veciam, ako aj o darovaní klavíra svedkyňu J., považoval súd iba za účelové, so snahou uspieť v súdnom konaní, ale bez produkovania

akýchkoľvek dôkazov a teda za irelevantné. Zároveň súd prvej inštancie neakceptoval návrh právneho zástupcu žalovaného na doplnenie dokazovania vyžiadaním ďalšej písomnej svedeckej výpovede svedkyne J. J., pretože táto sa na jej žiadosť k veci písomne vyjadrila a nebol dôvod, aby sa ako svedkyňa vyjadrovala aj k tvrdeniam ďalšej svedkyne A. B. J..

1.6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona číslo 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), tak, že žalobkyni, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal náhradu trov konania v plnej výške s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalovaný. V podanom odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Žalovaný predovšetkým namieta porušenie práva byť vypočutý v konaní pre súdom, pričom sa tohto svojho práva domáhal relevantným spôsobom, avšak súd jeho návrhy neakceptoval. Tento nesprávny postup súdu, ktorým závažným spôsobom znemožnil žalovanému realizáciu jeho práv dosiahol tak závažnú intenzitu porušenia, ktoré celé konanie a rozhodnutie považuje za nespravodlivé.

2.2. Za závažné porušenie považuje aj samotné vykonanie dôkazov a ich nesprávne vyhodnotenie, čo malo za následok, že súd si nesprávne dotvoril skutkový stav nerešpektujúc prostriedky procesnej obrany žalovaného. Žalovaný vo svojich vyjadreniach poukazoval na spornosť návrhu žalobkyne len so zameraním na klavír, pričom sa nikdy z objektívnych dôvodov nezaoberal inými vecami, ktoré žiadala vydať a to z dôvodu, že o tieto veci žalobkyňa nikdy neprejavila záujem, boli súčasťou predaja nehnuteľnosti. V opačnom prípade by boli, ako klavír, zahrnuté notárskej zápisnici. Žalobkyňou nebol predložený žiadny dôkaz o existencii ústnej dohody o spôsobe nakladania s týmito vecami.

2.3. Súd prvej inštancie neakceptoval ani ďalšiu podstatnú skutočnosť, že ak by žalobkyňa mala eminentný záujem na vydaní vecí, mohla to zrealizovať v dostatočnom časovom úseku, kedy disponovala trvalým pobytom v nehnuteľnosti.

2.4. Súdu prvej inštancie vytyka, že dôvodnosť žaloby odvodil iba od tvrdení žalobkyne, bez akéhokoľvek riadneho zdôvodnenia. Postupom pri zamietnutí návrhu na vykonanie výsluchu žalovaného, ktorým bolo možné jednoznačne prispieť k relevantným skutkovým zisteniam, zásadne pochybil a sťažil dôkazné postavenie žalovaného, čo malo za následok nespravodlivé rozhodnutie vo veci.

2.5. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný nepoprel tvrdenia žalobkyne, nakoľko tento záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Žalovaný vo vyjadreniach určil svoj postoj k týmto veciam a svojim spôsobom teda aj popretie, ďalej sa tým nezaoberal. Poukázal na výpoveď svedkyne J., ktorá uviedla, že pri jej nasťahovaní sa do domu žalovaného, sa žiadna z uvedených vecí, okrem klavíra, v dome nenachádzala. Žalovaný nikdy neuzavrel so žalobkyňou zmluvu o úschove vecí tak, ako to prezentuje súd.

2.6. Zdôraznil porušenie svojich práv s poukazom aj na kontradiktórnosť konania, kedy mohol podrobnejšie poukázať na neexistenciu vecí a reálne tak odporovať tvrdeniam žalobkyne. Navyše súd prvej inštancie v čase rozhodovania disponoval vedomosťou, že s vecami, ktoré sú predmetom žaloby, už reálne nedisponuje, pričom aj v tomto prípade bolo na mieste predvolanie a vypočutie žalovaného.

2.7. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. Žalobkyňa k odvolaniu žalovaného v podanom písomnom vyjadrení namietala, že odvolanie nespĺňa zákonné náležitosti. Toto je zmatečné a nepreskúmateľné, nakoľko neobsahuje zákonné náležitosti. Žalovaný v podanom odvolaní vôbec neuviedol, proti ktorým výrokom napadnutého rozsudku smeruje, v akom rozsahu rozsudok napáda. Žalovaný v odvolaní namieta niektoré skutočnosti, avšak vôbec nekonkretizuje, či súd vychádzal nesprávne zisteného skutkového stavu, alebo či súd nesprávnym procesným postupom porušil práva žalovaného na spravodlivý proces. Uvedené nedostatky odvolania sú závažnou vadou, ktoré sú dôvodom na odmietnutie odvolania.

3.1. Nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že bolo porušené jeho práva byť osobne vypočutý v konaní. Žalovaný bol na každé pojednávanie osobne predvolaný a v prípade, že sa pojednávania nezúčastnil, bola mu daná možnosť písomne sa vyjadriť. Toto svoje právo aj využil. V priebehu konania súd prvej inštancie dvakrát zrušil a odročil nariadený termín pojednávania z dôvodu žiadostí žalovaného,

ktoré súdu zaslal len tesne pred konaním pojednávania. Súd prvej inštancie prihliadol na nepriaznivý zdravotný stav žalovaného a v oboch prípadoch mu vyhovel.

3.2. Poukázal tiež na skutočnosť, že na pojednávaní dňa 21. 03. 2023, na ktorom už bol žalovaný právne zastúpený, právny zástupca nenavrhol osobný výsluch žalovaného. Súd postupoval k žalovanému veľmi ústretovo, rešpektom k jeho zdravotnému stavu a teda až nad rámec povinností určených mu Civilným sporovým poriadkom. Jeho tvrdenie, že bolo porušené jeho právo byť vypočutý pred súdom je zjavne účelové a irelevantné.

3.3. K tvrdeniam žalovaného ohľadom vlastníctva a existencie ostatných vecí okrem klavíra, uviedol, že žalovaný sa k nim vyjadruje v odvolaní prvýkrát, v priebehu konania sa k žiadnym veciam, okrem klavíra, nevyjadril, pričom výslovne uviedol, že „k ostatným veciam sa vyjadrovať ani nebudem, nakoľko to považuje za bezpredmetné“. Žalovaný sa v priebehu konania vyjadroval iba ku klavíru, súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že existencia a vlastníctvo ostatných vecí je v konaní nesporným v tom zmysle, že tieto veci sa v dome žalovaného stále nachádzajú a patria do vlastníctva žalobkyne. Skutočnosť, že veci sa v dome nenachádzajú, uviedla iba svedkyňa J., ktorá však nie je stranou sporu a preto jej právo popierať skutkové tvrdenia neprináleží, toto môže realizovať iba žalovaný. Úvahy žalovaného, týkajúce sa ďalších vecí (okrem klavíra), sú preto novotami, ktoré však nie sú v zmysle ustanovenia § 366 CSP v odvolacom konaní prípustnými. Odvolací súd by sa nimi nemal vôbec zaoberať. Ide však o čisto subjektívne a nelogické špekulácie žalovaného, ktoré nemajú podklad v žiadnom z vykonaných dôkazov. Zotrvávala na svojom tvrdení, že žiadnu z vecí na žalovaného, ani nikoho iného, nikdy nepreviedla, čo aj preukázala.

3.4. Navrhuje odvolanie odmietnuť a žalobkyňu priznať právo na náhradu trov konania. Pre prípad, že odvolací súd dospeje k záveru o splnení podmienok odvolania, navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať žalobkyňu právo na náhradu trov konania.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne iba zdôraznil, že trvá v nezmenenom rozsahu na podanom odvolaní s tým, že odvolanie spíňa všetky náležitosti. Namieta výrok rozhodnutia o vydaní vecí, pričom žiadny iný výrok v napadnutom rozsudku nebol. Poukázal na ustanovenie § 187 a § 188 CSP, pričom zdôraznil, že výsluch strany konania a svedkov je riadnym dôkazným prostriedkom, ktorý v tejto veci však bol použitý iba v rámci vypočutia svedkyne J., ktorá poprela existenciu vecí v tom čase, keď bola vypočutá a zdôvodnila vznik vlastníctva klavíra žalovaným. Od toho času však došlo k zmene vlastníctva klavíra, čo súdu prezentoval žalovaný prostredníctvom zákonného zástupcu na pojednávaní. Na základe skutkového stavu zisteného v čase rozhodovania súdu už nebolo možné, aby si žalobkyňa vôbec uplatnila svoj nárok, keďže už neexistovala materiálna možnosť vykonateľnosti rozsudku.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaného podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobkyne, ktorou sa domáha vydania hnuiteľných vecí, ktoré sa majú nachádzať v rodinnom dome vo vlastníctve žalovaného. Žalobkyňa listinnými dôkazmi preukázala vlastníctvo k veciam, ktoré žiada od žalovaného vydať. Žalovaný nesúhlasí so žalobou s tým, že klavír sa stal súčasťou nehnuteľnosti, ktorú mu žalobkyňa odpredala a k ostatným veciam sa nevyjadril, pretože to považoval za bezpredmetné.

6.1. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní žalobe žalobkyňu napadnutým rozsudkom v plnom rozsahu vyhovel. Dôvodil v podstate tým, že žalovaný nepredložil žiadny dôkaz o nadobudnutí vlastníckeho práva k hnuiteľným veciam, rohovej sedačke, kuchynskému stolu a stoličkám, ako aj ku klavíru. Taktiež nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by žalobkyňa predmetný klavír žalovanému darovala. Výpoveď svedkyne J. vyhodnotil za nie dostatočne vierohodnú vzhľadom na jej súčasný osobný vzťah k žalovanému, pričom ďalšie skutkové okolnosti ohľadne darovania klavíra vôbec neuviedla. Žalobkyňa svoje vlastnícke právo k veciam jednoznačne preukázala.

6.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalovaný. Namieta porušenie práva na spravodlivý proces, keď nebol riadne v konaní vypočutý. Vytýka súdu prvej inštancie, že rozhodnutie založil iba na tvrdeniach žalobkyne. V podanom odvolaní poukazuje na skutočnosť, že s vecami, ktoré sú predmetom

žaloby, už reálne nedisponuje. Navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP zakotvuje koncepciu zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, ale obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako neoddeliteľnej súčasť práva na spravodlivý súdny proces neznamená povinnosť súdu dať odpoveď na všetky argumenty účastníka, ale len na argumenty zásadného významu, t. j. pre vec rozhodujúce.

8.1. Odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP, viazaný predovšetkým v danej veci rozsahom a dôvodmi odvolania, sa v merite veci plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, nakoľko bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmanej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 380 ods. 2 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

8.2. V danej veci odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní podanom žalovaným, súc viazaný rozsahom a dôvodmi tohto odvolania, preskúmal v danej veci tak napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne popísal skutkový stav, stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery podrobne a relevantne vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa nestotožnil, neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie jasne, zrozumiteľným spôsobom a po odbornej stránke relevantným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia. Odvolací súd sa s týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

10. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd iba dodáva, že v danej veci súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej základnými podmienkami úspechu všetkých žalôb vo vlastníckych veciach a teda aj vindikačnej žaloby (t.j. žaloby o vydanie veci), ktorá sa viaže k hnutelným veciam je:

a/ preukázanie vlastníckeho práva žalobcu. Bez preukázania vlastníckeho práva nie je totiž žalobca aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu prislúcha ako vlastníkovi, pričom aj pri úspešnom preukázaní vlastníckeho práva však ešte nevyplýva, že nárok žalobcu na požadovanú ochranu je už tým samým opodstatnený.

b/ podmienkou úspešnosti žaloby o vydanie huteľných vecí je aj skutočnosť, že vec sa nenachádza vo faktickej moci vlastníka, ale v moci inej osoby, ktorá predmetnú vec odmieta vydať, t.j., bráni vlastníkovi vo výkone jeho vlastníckeho práva. Žalobca je povinný preukázať, že mu žalovaný neoprávnené zadržáva vec nielen ku dňu podania žaloby, ale aj ku dňu rozhodovania súdu. Táto požiadavka na žalobcu, aby dokazoval existenciu držby u žalovaného k momentu vydania rozhodnutia súdu, by však znamenala jeho zaťaženie nemožným dôkazom, ktorú povinnosť žalobca v mnohých prípadoch bez súčinnosti žalovaného objektívne nemôže ani splniť. Z tohto dôvodu judikatúra vyvodila záver, že žalobca je v konaní o vydanie vecí povinný preukázať, že žalovaný pred podaním žaloby nadobudol držbu (detenciu vecí), nie však existenciu držby žalovaného v čase súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 14. 11. 2007 sp.zn. 28Cdo 4178/2007).

c/ ďalšou podmienkou je skutočnosť, že žalobca je ku dňu vyhlásenia rozsudku vlastníkom vecí, resp. oprávnenou osobou,

d/ žalovaný vec protiprávne zadržáva, t.j. bez existencie záväzkového právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným,

e/ žalovaný má vec v čase vyhlásenia rozsudku stále u seba, preto má možnosť vydať vec vlastníkovi, pričom ak by vec bola spotrebovaná, zničená alebo scudzená, prichádza do úvahy iba žaloba o náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka,

f/ predmetom žaloby je vec, o vydanie ktorej sa žiada; musí byť individualizovaná takým spôsobom, aby ju bolo možné odlíšiť od iných vecí, najmä od vecí rovnakého druhu.

Bez splnenia týchto základných podmienok, nie je možné žalobe žalobcu o vydanie huteľných vecí vyhovieť.

11. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne týmito podmienkami a ich splnením zaoberal, keď skúmal jednak vlastnícke právo žalobkyne, detenciu vecí žalovaným, ktorý ich odmietol vydať, teda ich protiprávne zadržáva a má ich v čase vyhlásenia rozsudku stále u seba (opak nepreukázal), ako aj presnú a nezameniteľnú individualizáciu požadovaných vecí.

11.1. Súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel jednak z dôvodu, že žalobkyňa nespochybniteľne preukázala svoje vlastnícke právo k veciam, ktoré požaduje vydať a tiež z dôvodu, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno svojich tvrdení týkajúcich sa sporných vecí, ako aj skutočnosti, že predmetné veci už nedrží. V civilnom sporovom konaní majú strany sporu povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (ustanovenie § 150 CSP). Toto ustanovenie zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť, ktoré tvrdenia sú prostriedkami procesného útoku. Stranu sporu zaťažuje nielen bremeno tvrdenia, ale aj jej schopnosť uniesť toto bremeno spolu s dôkazným bremenom. To znamená, že nestačí v konaní iba niečo skutkovo tvrdiť, ale je ten, kto to tvrdí, povinný svoje tvrdenia aj preukázať.

11.2. V danom prípade sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný svoje tvrdenia nepreukázal. Jeho vyjadrenia ohľadne sedačky, kuchynského stola a stoličiek, ku ktorým sa vlastne v priebehu konania vôbec nevyjadril, pretože to považoval za bezpredmetné a ku klavíru, o ktorom tvrdil, že mu ho žalobkyňa darovala, bez preukázania relevantných dôkazov, tak zostávajú iba v rovine jeho subjektívnych tvrdení. Žalovaný nepredložil jediný dôkaz o nadobudnutí vlastníckeho práva k požadovaným veciam. Taktiež je potrebné, zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že žalobkyňa preukázala, že žalovaný všetky predmetné veci mal vo svojej držbe, že ich protiprávne zadržáva a odmieta ich žalobkyňi vydať. Existencia huteľných vecí, ako aj ich umiestnenie v rodinnom dome, ktorý žalobkyňa predala žalovanému, bola potvrdená aj výpoveďou svedkyne A. B. J.. Žalobkyňa jednoznačne listinnými dôkazmi preukázala vlastnícke právo k sporným huteľným veciam. Žalovaný opak tejto skutočnosti žiadnym dôkazom nepreukázal. Odvolací súd preto dospel k záveru o splnení všetkých základných podmienok pre vyhovieť žalobe žalobkyňi a pre uloženie povinnosti žalovanému vydať žalobkyňi huteľné veci, ku ktorým preukázala vlastnícke právo a ktoré žalovaný bez právneho dôvodu zadržáva a odmieta ich žalobkyňi vydať.

12. S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj na dôvody tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu povinnosť vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

14. Odvolateľ v podanom odvolaní predovšetkým namieta porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku toho, že žalovaný nemohol uplatniť svoje právo na súde, a to byť riadne vypočutý v konaní.

14.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa stranám znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn. 4Cdo/140/2019 alebo sp. zn. 4Cdo/120/2019, 1Cdo 171/2022).

14.1.1. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj ústavného súdu platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 243/07).

14.1.2. V danej veci odvolací súd po preskúmaní tejto procesnej námietky žalovaného, dospel k záveru, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaného. V prvom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, že súd prvej inštancie žalovaného riadnym spôsobom na každé pojednávanie predvolával. Žalovaný napriek riadnemu predvolaniu sa ani jedného z týchto pojednávaní nezúčastnil. K prvému pojednávaniu, konanému dňa 08. 11. 2022 zaslal žalovaný súdu ospravedlnenie, žiadosť, v ktorom žiada, aby vzhľadom na jeho poškodenie zdravia, vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti, aby bol k veci vypočutý osobne v domácom prostredí, resp. písomným výsluchom. K ospravedlneniu pripojil lekársku správu, z ktorej vyplýva, že má výrazne sťaženú komunikáciu po mozgovej príhode, ktorú utrpel vo februári 2015. Následne súd prvej inštancie zápisnicu z tohto pojednávania doručil žalovanému s tým, aby sa v lehote 10 dní vyjadril k výpovedi žalobkyne. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 24. 11. 2022 opätovne zotrval na svojom výsluchu, avšak iba v písomnej forme, nie osobne. Taktiež na ďalšie pojednávanie dňa 31. 01. 2023 bol žalovaný riadne predvolaný. Ospravedlnil sa z neúčasti z tohto pojednávania zo zdravotných dôvodov s tým, že jeho verbálna komunikácia je absolútne obmedzená. K ospravedlneniu pripojil i lekársku správu, z ktorej vyplýva, že nie je schopný výpovede na súdnom pojednávaní, je u neho prítomná vážna porucha reči, ktorá sa pri dlhšom a súvislejšom rozhovore zvyrazňuje, reč sa stáva nezrozumiteľnou. Je trvalo pripútaný na lôžku, odkázaný na opateru a kontinuálnu asistenciu druhej osoby. Taktiež ospravedlnil aj predvolanú svedkyňu J., ktorá s ním žije v spoločnej domácnosti, stará sa o neho, ako aj o ich tri maloleté deti, z ktorých jedno je krátko po narodení a navrhuje jej písomný výsluch. K tomuto tvrdeniu však žiadny dôkaz (lekársku správu, resp. správu pediatra) nepredložil. Súd prvej inštancie napriek tomu pojednávanie odročil na deň 24. 02. 2023 s tým, že opätovne predvolal žalovaného a svedkyňu J. vyzval na podanie svedeckej výpovede písomne. Žalovaný opätovne svoju neúčasť na tomto pojednávaní ospravedlnil s poukazom na jeho zdravotný stav, nezrozumiteľnú artikuláciu. Pripustil možnosť vypočutia v domácom prostredí a o odročenie pojednávania z dôvodu udelenia plnej moci právnenému zástupcovi. Súd prvej inštancie pojednávanie odročil na deň 21. 03. 2023 s tým, že opätovne bude predvolaný žalovaný. Dňa 14. 03. 2023 žalovaný predložil plnú moc na jeho zastupovanie C. H. – advokátom. Na pojednávaní dňa 21. 03. 2023 bol právny zástupca žalovaného prítomný. Na tomto pojednávaní súd prvej inštancie oboznámil doklady predložené žalobkyňou vyjadrenie žalovaného, svedeckú výpoveď J. J. a vyšetrovací spis OR PZ Topoľčany. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že došlo k zmene vlastníka klavíra, pretože žalovaný tento klavír daroval J. J.. Vypočutá bola svedkyňa A.

B.. Právny zástupca žalovaného navrhol ešte raz písomne vypočuť svedkyňu J., výsluch žalovaného nenavrhol.

14.1.3. Taktiež odôvodnenie napadnutého rozsudku spíňa všetky podmienky riadneho odôvodnenia podľa § 220 CSP, obsahuje tak skutkové posúdenie, vyhodnotenie dôkazov, právne posúdenie, úvahy, ktorými sa súd prvej inštancie pri jeho vydávaní riadil, preto nie je možné hovoriť o jeho nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnom odôvodnení.

14.2.1. Z uvedeného procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva porušenie procesných práv žalovaného, naopak, žalovaný opakovane sa ospravedlňoval z neúčasti na pojednávaniach vzhľadom na svoj zdravotný stav a súhlasil s konaním v jeho neprítomnosti. Z týchto dôvodov odvolací súd námietku odvolateľa o porušení jeho procesného práva vypovedať a v práve na spravodlivý proces vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

14.3. Ďalšia námietka odvolateľa sa týkala nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Sám žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že vo svojich vyjadreniach vždy poukazoval na spornosť návrhu žalobkyne iba so zameraním na klavír, pričom sa nikdy z objektívnych dôvodov nezaoberal inými vecami, ktoré žiadala vydať a to z toho dôvodu, že o tieto veci v podstate žalobkyňa nikdy neprejavila záujem, boli súčasťou predaja nehnuteľností.

14.3.1. Týmto tvrdením sám žalovaný poukázal na nespornosť v tvrdeniach žalobkyne, týkajúceho sa sedacej súpravy, kuchynského stola a stoličiek, ktoré žalovaný vôbec nerozporoval v konaní. K týmto veciam sa vôbec nevyjadroval, pretože to podľa neho „považoval za bezpredmetné“. Neuviedol ani v jednom vyjadrení, z akého dôvodu vyjadrenie k týmto veciam považuje za bezpredmetné, aké sú to objektívne dôvody, pre ktoré sa k týmto veciam nevyjadril. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že v tejto časti bolo tvrdenie žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností a nebolo zo strany žalovaného rozporované. Naopak, žalobkyňa v konaní predložila listinné dôkazy preukazujúce zakúpenie týchto vecí a teda aj vlastnícke právo k žiadaným veciam. Z týchto dôvodov sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, s odôvodnením tejto časti napadnutého rozsudku a námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

14.4. V ďalšej časti sa žalovaný v podanom odvolaní hypoteticky zaoberá otázkou, že ak by žalovaná mala eminentný záujem na vydaní týchto vecí, bola by tak urobila už skôr, kedy disponovala trvalým pobytom v nehnuteľnosti, kde sa tieto veci nachádzali.

14.4.1. Odvolací súd k tejto časti poznamenáva, že aj tu nepriamo sám žalovaný uznal, že veci sa v dome nachádzali. Ide o hypotetickú úvahu žalovaného, ktorou sa odvolací súd zaoberať nebude. Námietku odvolateľa vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

14.5. Odvolateľ ďalej v podanom odvolaní tvrdí, že súd prvej inštancie dôvodnosť podanej žaloby odvodil iba z tvrdení žalobkyne, bez akéhokoľvek riadneho zdôvodnenia považoval vyjadrenia žalovaného a písomný výsluch svedkyne J. iba za účelovú snahu uspieť v súdnom konaní.

14.5.1. Aj túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako účelovú. Na rozdiel od žalovaného, žalobkyňa v konaní svoje tvrdenia o vlastníckom práve k žiadaným veciam riadnym a relevantným spôsobom preukázala, kým žalovaný nepredložil súdu jediný dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia, z ktorého dôvodu jeho vyjadrenia zostávajú iba v rovine jeho subjektívnych tvrdení. Za situácie, že žalobkyňa predložila súdu relevantné dôkazy o nadobudnutí vlastníckeho práva k žiadaným veciam, a ak túto skutočnosť žalovaný popiera, bolo jeho povinnosťou uniesť svoje dôkazné bremeno tvrdenia, že tvrdenia a dôkazy predložené žalobkyňou sa nezakladajú na pravde. Žalovaný však žiadny dôkaz, okrem jeho písomného vyjadrenia, v ktorom iba stručne uviedol, že tvrdenia žalobkyne nie sú pravdivé, nepredložil. Odvolací súd opätovne iba zdôrazňuje, že na unesenie dôkazného bremena je nepostačujúce, aby strana sporu skutkové okolnosti iba tvrdila, svoje tvrdenia musí aj relevantnými dôkazmi podložiť. Preto, ak žalovaný popiera tvrdenia žalobkyne bez predloženia relevantných dôkazov, je potrebné prijať záver, že dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach neunesol. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého písomnú výpoveď svedkyne J. vyhodnotil ako účelovú a nedôveryhodnú, vzhľadom na jej osobný pomer so žalovaným.

14.6. Žalovaný ďalej tvrdí, že žiadnu zmluvu o úschove so žalobkyňou neuzavrel. Odvolací súd iba poukazuje na skutočnosť, že žalovaný si týmto tvrdením odporuje, nakoľko jednak v kúpnej zmluve bolo ohľadne klavíra dohodnutá doba vypratania a taktiež aj ohľadne ďalších hnutelných vecí, pričom sám žalovaný sa k hnutelným veciam (sedacia súprava, kuchynský stôl, stoličky, či účtovníctvo žalobkyne) vôbec v priebehu konania nevyjadril. Z tohto dôvodu aj predmetnú námietku odvolací súd vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

14.7. Odvolateľ ďalej v podanom odvolaní namieťa, že súd prvej inštancie už v čase rozhodovania disponoval vedomosťou, že s vecami, ktoré sú predmetom žaloby, žalovaný už reálne nedisponuje.

14.7.1. Odvolací súd opätovne aj k tejto námietke žalovaného iba poukazuje na zásadu unesenia dôkazného bremena svojho tvrdenia. Je pravdou, že právny zástupca žalovaného na poslednom pojednávaní (21. 03. 2023) uviedol, že vlastníkom vecí je žalovaný. Vlastnícke právo žalovaný odvodzuje z kúpnej zmluvy, nakoľko žalobkyňou žiadané veci boli súčasťou predaja. Klavír mala žalobkyňa darovať žalovanému a ten následne ho daroval J. J..

14.7.2. Odvolací súd dodáva, že nie je pravdou, že predmetné veci boli súčasťou kúpnej zmluvy. Predmetom kúpnej zmluvy bola iba samotná nehnuteľnosť, kúpna zmluva neobsahovala klauzulu aj o zariadení, resp. o hnutel'ných veciach, ktoré sa v nehnuteľnosti nachádzajú. Ani márne uplynutie lehoty na vypratanie nehnuteľnosti, ktorá bola dohodnutá v kúpnej zmluve, neoprávňuje žalovaného domnievať sa, že týmto nadobudol vlastnícke právo k sporným hnutel'ným veciam. Z tohto dôvodu sa preto žalovaný nemohol a ani nemôže cítiť ako vlastník hnutel'ných vecí, nakoľko nedisponuje titulom pre ich nadobudnutie. Nadobúdacím titulom k žiadaným veciam disponuje žalobkyňa, ktorá preukázala listinnými dôkazmi ich kúpu. Taktiež aj ku klavíru žalobkyňa predložila kúpnu zmluvu, na základe ktorej nadobudla vlastnícke právo a ktorá sa nachádza v spise. Ak za tejto situácie žalovaný mal „darovať“ predmetný klavír J. J., táto darovacia zmluva nemôže byť platná, nakoľko žalovaný nebol vlastníkom predmetnej veci a preto túto nemohol platne ďalej darovať. Žalovaný nemohol danými vecami (sedacia súprava, kuchynský stôl, stoličky, klavír) disponovať a teda ani ich darovať, resp. inak scudziť, nakoľko sa nikdy ich vlastníkom nestal. Z týchto dôvodov aj tieto námietky odvolateľa sú iba v rovine jeho tvrdení, nakoľko ich žiadnym spôsobom nepreukázal.

15. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd námietky žalovanej uvedené v podanom odvolaní vyhodnotil ako účelové, nedôvodné a neopodstatnené a z tohto dôvodu jej odvolaniu nevyhovel.

16. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania keďže odvolaniu žalovaného nevyhovel.

17. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).